

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta št. 18
Poštno ček. račun: št. 9-12410

KATOLIŠKI GLAS

Cena: Posamezna št. L 15
Naročnina: Mesečna L 65
Za inozemstvo: Mesečno L 100

Leto II. - Štev. 28

Gorica - 12. julija 1950 - Trst

Izhaja vsako sredo

Ne pozabimo na najpotrebnejše!

Naše krščanske in demokratične sile so se v zadnjih letih zelo ojačile in razne vzgojne narodnoprosvetne in politične prireditve nam dokazujejo, da so dosegle že nemalo lepih sadov, ki pa bodo mogli postati v resnično demokratičnem ozračju še mnogo lepši in obilnejši.

Ne pozabimo na sledeče. Če s svojimi naporii dosežemo, da naše ljudstvo le še bolj spozna in vzljubi svojo narodno skupnost, svojo besedo in svojo pesem in še razne druge zaklade, ki mu jih je dal Stvarnik po izbranih možeh vede in umetnosti, s tem nikakor nismo dosegli najvišjega, kar more doseči kulturni narod.

Zgodovina najnovjših časov nam kaže prav jasno, da morejo postati narodi z najbolj razvito zgolj naravno kulturo in z vsem napihovanjem svoje resnične ali navidezne veličine kar čez noč pomilovanja vredni barbari.

To, kar daje narodu največjo odliko in čast, je prav za prav le njegova krščanska, t. j. razodeta, božanska vera z njeno moralo, ki človeka visoko dviga nad žival, ga dela plemenitega, zares dobrega, polnega ljubezni do Boga in bližnjega.

Gospod je nekoč rekel, da se njegov nauk, njegovo veselo oznanilo, njegov evangelij oznanja revežem. To velja o posameznikih, a tudi o narodih. Naj si mali narodi še toliko prizadevajo za razne naravne vrednote, končno bo treba o njih le reči: so že relativno dobri, morda prvovrstni, a v celoti ostanejo v vseh rečeh tega sveta le majhni v primeri z mogočnimi narodi, s katerimi so tolikokrat v težkem boju. Samo krščanstvo, ki je božja, nadnaravna sila more tudi majhen narod visoko dvigniti nad velikega in mu dati veličino, kakršne mu ne more dati nobena druga odlika.

Kako velik bi bil n. pr. naš narod, ako bi imel v primeri z drugimi največ svetih, največ plemenitih, največ resnično dobrih, Bogu in bližnjemu pravičnih

ljudi. Kako velik bi bil naš mali narod, ako bi dal božjemu kraljestvu največ duhovnikov in misijonarjev in ako bi imel v svoji sredi sorazmerno največ apostolskih duš, ki se ne zadovoljujejo s takim krščanstvom, da se po starih običajih dado samo voditi na najpotrebnejšo duhovno pašo, da ne umrjejo, ampak hočejo s Cerkvijo aktivno sodelovati pri posvečenju vsega narodnega občestva.

Ne zanemarjajmo nobenega dobrega prizadevanja na nobenem polju, a prvo pažnjo posvečajmo verski poglobitvi in vzgoji našega naroda, kajti le na tem polju bo mogel uspešno tekmovali z vsakim narodom in ga tudi prekositi. Kako lepo se kaže tudi v tem čudovita božja modrost, ki sicer v večji in manjši meri deli svoje darove, a pusti dostop do najvišjih mest tudi najmanjšemu, ki zna najvišje stvari najbolj ceniti.

NAJIZDATNEJŠE SREDSTVO ZA POSVEČENJE NARODA

Številna so redna in izredna sredstva, ki jih rabimo za svoje posvečenje in posvečenje vsega ljudstva. Vendar najimenujemo med vsemi so brez dvoma zaprte duhovne vaje.

Neizmerno važno bi bilo, da bi se takih duhovnih vaj vestno in radi udeleževali predvsem vsi tisti vodilni ljudje našega naroda, ki še cenijo krščanske vrednote in bi radi pomagali, da se ljudstvo ohrani zares krščansko. Nadalje bi morali delati na to, da se iz vsake duhovnije vsaj nekaj članov vsakega stanu udeleži tega važnega podjetja za versko poglobitev in moralno izpopolnitev narodov.

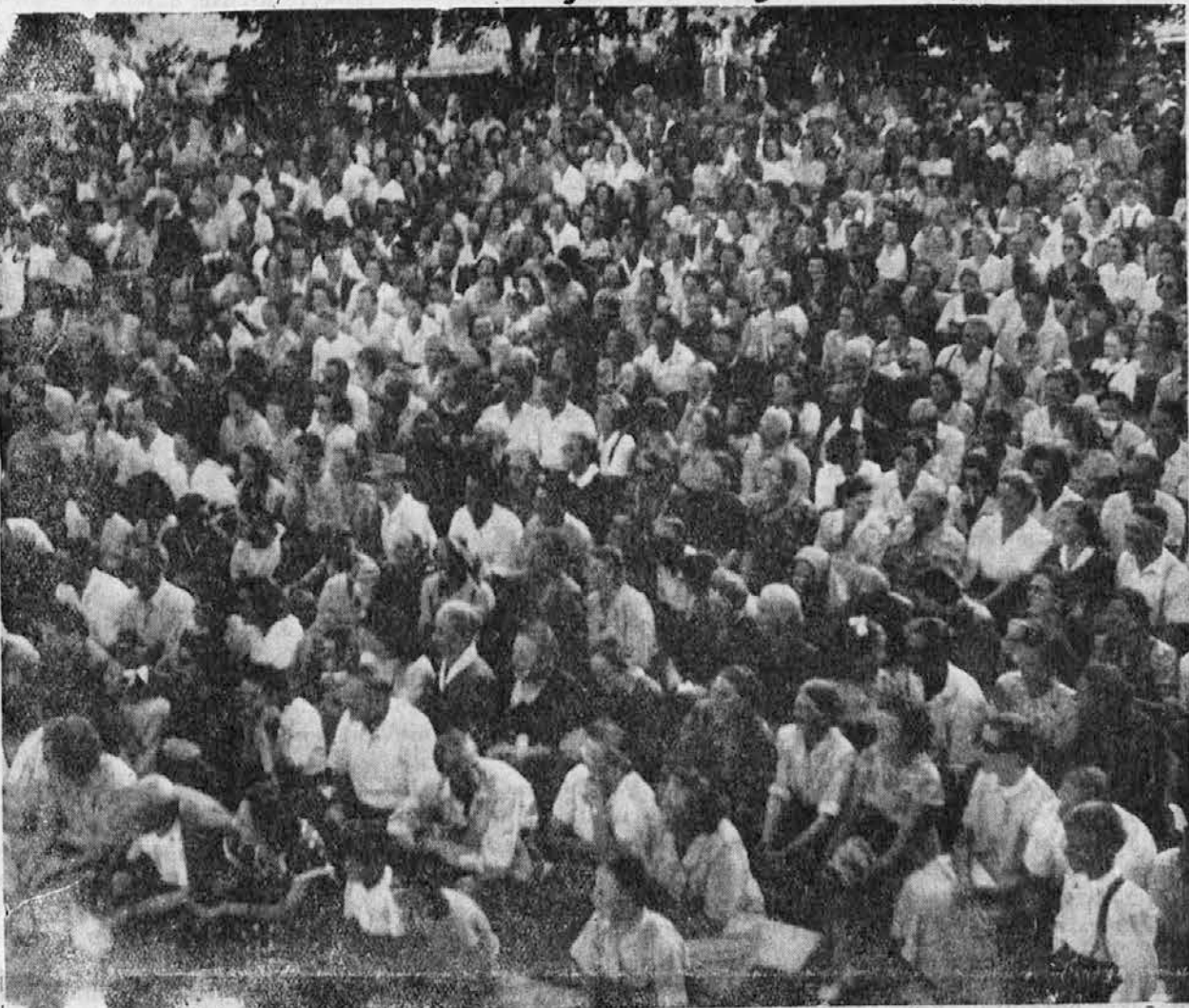
Vsi, ki se želijo udeležiti duhovnih vaj, naj ne pozabijo, da napravijo s svojo vestno udeležbo zase in za ljudstvo veliko dobrega in da samim sebi preskrbijo najlepše duhovno letovišče, ki jih bo napolnilo s takim veseljem, kakršnega ne moremo najti nikjer drugod kot pri svojem Bogu.

Vojna na Koreji in politika

Spor na Koreji ni toliko vojaški kot političen. Na vojaškem polju do sedaj še vedno zmagojuje komunistične čete, ki so prodrle že daleč na jug ter poleg glavnega mesta zavzele že vsa največja letališča in več pristanišč. Severne čete nastopajo z veliko hrabrostjo in izvežbanostjo, poleg tega so še odlično oborožene. Kjer so se do sedaj srečali s četami Mac Arturja, so se povsod ti slednji morali umakniti. To pa ne pomeni, da se bodo Amerikanci neprestano umikali, temveč da niso še zbrali

dovolj četi, da bi mogli izvesti protiofenzivo. Do te bo brez dvoma prišlo. Kdaj in kako se bo razvijala, bomo pa videli.

Važnejši kot razvoj na bojnem polju je razvoj korejskega vprašanja v politiki. Tu se česte sekajo! Po ukrepih Varnostnega sveta so se njegovi odločitvi pridružile skoro vse države razen Rusije in njenih satelitov ter Jugoslavije. To se pravi, da ves nekomunistični svet obsoja komunistični napad na Koreji in da je pripravljen pomagati, da se izvedejo sklepi Varnostnega

Pogled na tisočglavo množico na Repentabru, ki je na našem taboru manifestirala svoje slovenstvo.

Beri poročilo o delovanju Slovenske prosvete na 3. strani!

Položaj v Italiji

Vprašanje Koreje ima svoje odmeve tudi v italijanski notranji politiki. Drugod so države povsod zavzele stališče do spora na Koreji ter izjavile svoj pristanek v prilog ukrepov Varnostnega sveta ali pa svojo nevtralnost. Tudi Italija ni mogla mimo tega. Zato je zunanje ministertvo dalo izjavo, v kateri izraža svoje želje, naj bi ukrepi Varnostnega sveta in njih izvedbe uspešno zaustavili napadalca Južne Koreje in pripravili zopet mir. S tem je Italija pokazala svojo solidarnost z vladami zapadnih demokracij. To njeno

sveta. Nekatere države so že stavile na razpolago svoje pomorske in letalske sile Mac Arturju, ki je dobil od Varnostnega sveta vrhovno poveljstvo vseh sil, ki se borijo na Koreji ter so dobile naziv »zvezne sile«. Rusija je zavzela stališče do ukrepov Varnostnega sveta ter jih zavrnila kot nepostavne; Združene države pa je obdolžila krivde za vse, kar se iz korejskega spora lahko razvije. Poleg tega so se začele po vsej širni Rusiji velike »ljudske« demonstracije, na katerih izražajo svojo solidarnost s korejskim ljudstvom in obsojajo imperialistični napad Združenih držav. Slično se je godilo v Italiji spomladi 1940, predno je stopila v vojno s Francijo. Amerikancem se zdi vse to sumljivo in je zato predsednik Truman ukazal mobilizacijo 300 tisoč mož, da jih bo imel pripravljene za vsak primer.

stališče odobravajo vse stranke razen komunistov in Nennijevih socialistov. Ti bi radi priredili demonstracije in stavke v prilog solidarnosti s komunističnimi napadalci na Koreji. Vendar je sedaj ostalo le bolj pri časnikarski polemiki.

Francija še vedno išče vlado

Po Bidaultovem padcu je radikalec Queuil sestavil vlado, ki je vladala dva dni, nakar je morala odstopiti, ker je dobila nezaupnico v parlamentu. Nato je socialist Mollet tipal teren, če bi mogel kaj doseči, a do sedaj se ni ne njemu ne drugim posrečilo dati Franciji novo vlado. V sled tega mnogi godrnjajo in marsikdo zahteva nove volitve. Predsednik Auriol bi jih najbrž rad razpisal, če bi se ne bal, da se med trimesečno volivno kampanjo ne zgodi lahko kaj nepopravljivega, ko pa živimo v tako nemirnih časih.

Angleži so složni

Zdelo se je, da je bil spor med laburisti in konservativci silno oster ter da bo imel za posledico ošibitev angleške zunanje politike. Toda ob zadnjih nevarnostih na Koreji so Angleži zopet pokazali, da se znajo v parlamentu ostro napadati in drug drugega soditi, vendar pa zopet držati skupaj, ko gre za velike domovinske koristi. Tako so vsi poslanci, laburistični kakor konservativni in liberalni, z veliko večino odobrili politiko vlade v vprašanju

Koreje in ji zagotovili svojo pomoč. Attlee ima torej narod za sabo in zato lahko mirno sodeluje s Trumanom pri izvršitvi naročil Varnostnega sveta pri obrambi Koreje. Le to skrbi Angleže, da imajo veliko premalo oboroženih sil pod orožjem. Kljub temu niso izgubili še vsega upanja, da se jim ne posreči doseči mirne poravnave korejskega spora s posredovanjem med ZDA in sovjetsko Rusijo.

Bo Zapadna Nemčija dobila svojo policijo?

Znano je, da je Rusija dovolila Vzhodni Nemčiji, da osnuje svojo policijo, ki so jo prav po vojaško oborožili in izvežbali, tako da je zelo slična prejšnji korejski policiji, ki sedaj vodi tako odlične borbe na Koreji zoper Amerikance. Zapadni zavezniki se ob korejskem zgledu bojijo, da bi se ne kaj podobnega ponovilo v Nemčiji, kjer bi prav tako lahko »policija« napadla zapadni del Nemčije, da doseže njeno zedinjenje. Igra bi bila v vsakem primeru zelo nevarna. Zato sedaj Angloamerikanci resno razmišljajo, da bi dovolili tudi zapadni nemški republikli slično »policijo«, kakor jo ima vzhodna. To bi pomenilo začetek obnavljanja nemške armade. Vendar se še ne morejo odločiti, ker obnavljena nemška industrija in obnovljena armada bi pomenili obnovitev močne Nemčije. Tega se pa še vedno bojijo. Zato bodo še nekaj časa počakali, čeprav vedo, da do tega mora priti.

SEDMA NEDELJA PO BINKOŠTIH

Iz svetega evangelija po Mateju
(Mt 7, 15-21)

Tisti čas je rekel Jezus svojim učencem: *Varujte se lažnivih prerokov, ki prihajajo k vam v ovčjih oblačilih, znotraj pa so grabežljivi volkovi. Po njih sadovih jih boste spoznali. Mar boro grozdje s trnja ali smokve z osuta? Tako rodi vsako dobro drevo dober sad, slabo drevo pa rodi slab sad. Ne more dobro drevo roditi slabega sadu in ne slabo drevo roditi dobrega sadu. Vsako drevo, ki ne rodi dobrega sadu, se poseka in vrže v ogenj. Po njih sadovih jih boste spoznali. Ne vsak, kdor mi pravi: 'Gospod, Gospod,' pojde v nebeško kraljestvo; temveč kdor spolnjuje voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, ta pojde v nebeško kraljestvo.*

Zlatarji uporabljajo poseben črn kamen za spoznavanje zlata. S predmetom potegnemo po kamnu in če pusti sled na kamnu, je to znamenje, da je predmet res zlat; če pa ne pusti nobene sledi, je to dokaz, da predmet ni zlat. Narejen je iz kakšne druge malovredne kovine, ki se samo sveti kot zlato, a v resnici ni zlato.

V življenju se dogaja, da se večkrat pojavljajo lažni učitelji, ki pod videzom resnice vsiljujejo zmote. Besede takih učiteljev so večkrat zelo lepe in blesteče, da človeka hitro premotijo. Da bi nas obvaroval pred zmoti, nam je Jezus dal posebno znamenje, posebni preizkusni kamen, po katerem bomo lahko prepoznali dobre učitelje, ki nam dajejo pravo zlato resnico. »Po njih sadovih jih boste spoznali«, pravi Jezus. »Vsako dobro drevo rodi dober sad, slabo drevo pa rodi slab sad.«

Nehote mi prihajajo v spomin blesteče obljube komunističnih agitatorjev: »Proč s suženjstvom! Vsi bomo svobodni, vsi bomo imeli enake pravice. Ženska si bo lahko prosto izbirala svoj poklic. Zemljo naj ima tisti, ki jo obdeluje, lastniki tovarne bodo delavci. Vsi bomo delali samo 6 ur dnevno, tudi kmetje — sčasoma celo manj. Vsi zmožni bodo šli lahko v šole. Za vse bo dovolj belega kruha.« Tako in podobno vsebino so imeli govori na mitingih. Kdor je vse to slišal in tudi verjel, je moral postati navdušen.

Toda slabo drevo ne more roditi dobrega sadu. Ti učitelji sami niso imeli Boga v svojih srcih in so ga hoteli tudi drugim vzeti. Sadovi so pokazali, kaj se skriva za lepimi besedami. Namesto v svobodo, so prišli ljudje

v sužnost. Postali so sužnji države, ki je najbolj krut gospodar na svetu. Vse pravice imajo partiji, drugi pa samo toliko, kolikor so pokorni partiji. — Ženske, ki si lahko prosto izbirajo svoj poklic, so siljene na delo v rudnikih, v železnih tovarnah, v gozdovih. — Zemljo dobi tisti, ki jo obdeluje: Da, da jo lahko obdeluje, toda uživanje sadov svojih žuljev pa mu odmeri država! — Delavec, lastnik tovarne: Da je priklenjen nanjo kakor pes na verigo! — Šesturno delo je bilo obljubljen: sedaj pa večkrat niti dvajsturno ne zadošča; celo nedel-

lje niso proste! — Vsakdo se bo lahko šolal: Toda ne, če je v osnovni šoli obiskoval krščanski nauk! — Za vse bo dovolj belega kruha: Žal, mnogi, mnogi niti črnega nimajo dovolj!

Če so sadovi taki, potem tudi drevo ne more biti kaj prida. Mnogi so to že spoznali, drugi pa si še vedno obetajo, da bo iz volka postala ovea, ali da bo traje pričelo roditi grozdje.

Iz te velike in tragične zmote, v katero je zašlo toliko Slovencev, se učimo in ne bodimo lahkoverni. Ne dajmo se tudi v bodoče zapeljevati lažnim blestečim besedam — *glejmo na sadove.*

NEDELJSKA MOLITEV

O BOG, KI SE TVOJA PREVIDNOST V SVOJIH NAREDBAH NE ZMOTI; PONIZNO TE PROSIMO. ODVRNI OD NAS VSE, KAR JE ŠKODLJIVEGA. IN PODELI NAM VSE, KAR NAM JE V PRID.

SVETO LETO

Delovni dan sv. očeta

Kljub silni vročini je naval romarjev v Rimu nezmanjšan. Prihajajo z vseh, tudi najoddaljenejših dežel sveta, se udeležujejo v procesijah med spokorno molitvijo obiskov štirih glavnih bazilik, si ogledujejo rimske zgodovinske spomenike in zanimivosti, zlasti katakombe — nekdanja podzemeljska zavetišča prvih kristjanov in grobišča krščanskih mučenčev. Vsi brez izjeme pa hočejo videti tudi vidnega namestnika Kristusovega na zemlji, Petrovega naslednika in poveljarja sv. katoliške cerkve, sv. očeta Pija XII.

Ako kdo nima letos niti dneva oddiha, je to sv. oče papež, ki je že star mož, rojen v Rimu 2. marca 1876, torej je letos dopolnil 74 let, ki navadnega človeka že upogonejo in ga silijo k počitku. A papež, ki mu gre naslov: *Servus servorum Dei*, prav letos kaže, da je res služabnik ljudi, ki so vsi božji služabniki, ali bi morali, kot božje stvari, tudi res biti. Ker ga vsi romarji hočejo videti, slišati njegove opomine in nauke, prejeti njegov blagoslov, je sv. oče določil vsak teden dvakrat — ob sredah in sobotah — skupne sprejeme romarjev v vatikanski baziliki. Natančno mu morajo vsakokrat poročati, odkod so romarske skupine in kdo jih vodi, da jih potem ob sprejemu potom zvočnikov razpostavljenih v baziliki, izpred glavnega oltarja nagovori in večje skupine tudi imenoma navede.

Poleg teh vsakotedenskih splošnih sprejemov, se vrši v papeževih sprejemnih dvoranah dnevno cela vrsta zasebnih sprejemov kardinalov in škofov, ki se nahajajo v Rimu bodisi z romarji bodisi po kakem uradnem opravku. Za njimi pridejo na vrsto tako zvane specialne audience svetnih in redovnih duhovnikov in laičnih oseb, dostojanstvenikov vseh vrst ter posameznih družin, ki so se prej k sprejemu priglasile. Kdor zasleduje poročila vatikanskega lista »*Osservatore Romano*«, lahko potrdi, da sprejme sv. oče dnevno kakih 50 in več oseb po vrsti pri teh audienceh. Kako je to utrudljivo si more predstavljati le tisti, ki mu je Bog odkazal to delo v življenju.

Dodajmo še vse slovesnosti proglajenaj za blažene in za svetnike, ki se navadno vrše ob praz-

ničnih in nedeljskih dneh, pa zraven tega še redne vsakdanje opravke pri vladanju sv. cerkve. — saj sv. oče niti nima kardinala državnega tajnika, ampak to delo opravlja sam, kakor je bil vajen pod svojim prednikom Pijem XI., ko je bil on državni tajnik.

dodajmo vse nagovore sv. očeta, ki jih je imel tekom leta pri audienceh znanstvenikov, juristov, medicincev, državnih uradnikov in zastopnikov Združenih narodov, delavcev, mladincev, športnikov in celo otročičev, pa bomo imeli vsaj bledo sliko neumornega dela sv. očeta. Pri vsem tem pa je on še vedno raven kot sveča, duševno svež, telesno čil, močnega glasu in gibčnih kretnj. Res je bledega in suhega obraza, a oči so mu živahne, nasmeh ljubezniv, beseda prijazna, občevanje očetovsko. Če ga gledaš od daleč na njegovem prestolu v papeškem ornatu, se ti dozdeva, da vidiš neko poduhovljeno bitje, ki je vzvišeno nad to bedno zemljo. Ko ga pa vidiš pred seboj med množico romarjev, ko se sklanja tudi do najmanjših, najbednejših, da posluša njih prošnje in tolaži ter bodri, tedaj gledaš v njem očeta, ki je v prvem Petru Jezusu zagotovil, da ga nad vse ljubi in dokazuje to ljubezen do Boga s svojo vseobsegajočo ljubeznijo do Jezusove črede in do vseh ljudi — otrok božjih.

Ko je sv. oče Pij XII. lani o Božiču odprl svetoletna vrata v vatikanski baziliki, se je v ožjem krogu kardinalov izrazil, da jih je pač odprl, a da si ne obljublja zazidati jih znova. Misli je gotovo na svojo starost in na ves ogromen trud, ki ga tekom svetega leta čaka. Zavedal se je, da bi znale njegove človeške moči prej kloniti, kot bo o Božiču 1950 konec rimskih romanj. Do sedaj je z božjo pomočjo vse breme neprestanega dela brez počitka srečno prenesel. Le v zgodnji pomladi mu je za en teden glas odpovedal, da ni mogel sprejemati audience. Upajmo, da bo Gospod svojega namestnika, skalo, ob katero se zlasti v svetem letu silno butajo valovi satanovega sovraštva, tudi v drugi-polovici svetega leta vzdrževal pri moči in zdravju s svojo vsemočno in vernemu očesu vidno pomočjo.

LETO PLODNO KRONANO Z GOSTOVANJA PEVSKIH ZB

ZAKLJUČEK KULTURNIH VEČER
ROY SLOVENSKE PROSVETE V
TRSTU

Popolno kulturno mrtvilo demokratičnih Slovencev na Tržaškem je pred dvema letoma razbil prvi »slovenski večer« Slovence prosvete v dvorani Marjinega doma na cesti R'sorta. Do tedaj so imeli popolni monopol nad vsem slovenskim javnim življenjem na tem ozemlju iz-

kjučno le Titovi podaniki, ki so vso prosveto na vseh prireditvah skrbno rdeče pobarvali. Tako so delali vt's, kot da se je vsa slovenska kultura začela med to zadnjo vojno v gozdu. Vse kar pa so Slovenci ustvarili: že pred tem, so bile le slutnje največjih Slovencev, slutnje tega, kar je komunizem prinesel našemu narodu. Tako naj bi bili vsi od Prešerna, preko Gregorčiča do Cankarja in dalje rdeče revolucije.

Narodna noša

Ziljanke

Ker so tako tolmačili slovensko kulturo svetu doma in na Tržaškem, je bilo veliko delo to, za kar se je odločila Slovenska prosveta: Slovence in tujcem odkrivati nepopačeno in nepotvorjeno slovensko kulturo. In prvi korak k temu je bil prvi slovenski večer.

Spominjam se tiste prireditve. Večer je bil posvečen Cankarju. Ta veliki naš umetnik je zaživel pred dvorano tržaških Slovencev kot ves-

lik Slovenec, kot velk umetnik. Ne več kot rdeči borci s srpom in kladivom, ne požigalec kapitalističnih domov, ne več komunistični pridigar. Samo Slovenec, ki mu je resnica nad vse; ki mu je pravičnost velika zahteva; človek, ki ljubi svojo mater z vsem srcem in vso dušo; ki trpi zaradi narodovih napak, mu jih od kriva, narod uči in mu kaže pot. Spominjam se solznih oči v dvorani, in vseh, s katerimi sem še čez leto

VINKO BELIČIČ:

REPENTABOR

*En kraj je, kjer pozabiš ječo časa:
Repentabor, naročje Krasa.*

*Beli kamni, zelen grmičja,
grenko sveži duh bodičja
in slavčki, slavčki, slavčki.*

*Poletni oblaki visijo nad doli,
v daljni bliščobi gori Tomaj —
ko se sesuje zadnji malik,
vrnem se v tisti sijaj.*

Pesnik Vinko Beličič recitira

govoril o tem večeru. Ta prva prireditve je postavila zahtevo, da ne sme biti zadnja.

KULTURNI VEČERI V PRETEKLI SEZONI

Slovenski večeri so se nadaljevali. Organizacija je postajala popolnejša. In v letošnji sezoni smo bili prijetno presenečeni, ko smo dobili takoj na prvem večeru točno označeno datu-

me in naslove s predavatelji za vso sezono. Danes imam v rokah ta program in sem vesel, ko vidim, da je izpolnjen.

Petnajst slovenskih večerov je bilo. Lepo število in še lepši uspeh!

Zaključni večer je bilo na sporedu predavanje književnika *Mirka Javornika*, in sicer tema: Narodova pot in smer. Ker je bil zadnji večer zmagoslavje slovenske misli, ki je

Koledar za prihodnji teden

16. julija. NEDELJA. 7. pobinskošna. Devica Marija Karmelska.

17. PONEDELJEK. Aleš, spoznavalec. Takoj po poroki je izginil od doma. Čez več let se je vrnil domov in kot nepoznan berač živel doma. Šele ob smrti se je dal prepoznati.

18. TOREK. Kamil Leljiški, spozn.

19. SREDA. Vincencij Pavelski, spoznavalec. Ustanovitelj lazarištvoskega reda in usmiljenih sester.

20. ČETRTEK. Marjeta.

21. PETEK. Prakseda, devica.

22. SOBOTA. Marija Magdalena. Velika spokornica.

GA DELA TRŽAŠKE PROSVETE ZELIČASTNIM TABOROM

15 KULT. VEČEROV

ZMAGA NAŠE PESMI NA REPENTABRU

Kvintet »Slavčki« s Koroške - brez petega. Dir. dr. Inzko Vladimir

dvignila srca tržaških Slovencev, da so predavatelja ponovno prekinjali z odobravanjem, nudi mo tudi širšemu krogu naših bralcev nekaj misli iz tega zaključnega predavanja:

KNJIZEVNIK MIRKO JAVORNIK O SLOVENSKI BODOČNOSTI

»Slovenska bodočnost in obstanek sta odvisna največ od tega, v koliko se bodo vsi, prav vsi Slovenci čim bolj stvarno zavedali, v katero smer je treba obrniti jadro in po kateri poti je treba hoditi. To pa bo mogoče le tedaj, če bomo vsi priznali nekaj resnic, ki izvirajo iz dejstva, da smo in da hočemo biti Slovenci, in ki jih mora sprejeti vsak pošten Slovenec, naj pripada tej ali oni

politični stranki, skupini ali preprčanju.

KAJ SE PRAVI BITI SLOVENEK

Biti Slovenec se pravi najprej priznati, da si po božji volji in po naravnem redu pripadnik slovenske narodne skupnosti, da nosiš v svoji duši, v svoji miselnosti, v svoji govorici, v svoji radosti in svojem trpljenju neizbrisno znamenje slovenstva, ki te loči od vseh drugih ljudi na svetu. Zaradi tega nam je vsem skupno usojeno, da moremo kot posamezniki in kot celota živeti le kot Slovenci.

Biti Slovenec, se pravi ne samo imeti pravico, da lahko po svoje govoriš, poješ in moliš, marveč tudi

imeti pravico do svojega kosa kruha, ki ti ga tuj gospodar ne bo nikoli rezal tako, kakor ti ga lahko reže lastni brat. Narodno vprašanje je za Slovence prav tako socialno vprašanje, narodna svoboda pomeni za nas osvoboditev od socialnega izžemanja in izkoriščanja. Vsak tuj gospodar je za nas zmeraj bil in je tudi mačeha, ki nam je rezala tenek kruh, ali pa nobenega, kakor to doživljamo še zdaj vsak dan. Zato je za nas svoboda istovetna s kruhom. Brez enega ni drugega in brez enega in brez drugega ne more nihče od nas živeti.

BITI SLOVENEK IN OSTATI SLOVENEK SE TOREJ PRAVI NIČ VEČ IN NIČ MANJ KAKOR IMETI VOLJO OSTATI ŽIV

Iz te resnice se nam mora vsem skupaj poroditi neomajno spoznanje, ki mora uravnati vsako našo misel in sleherni naše dejanje, namreč, da bomo Slovenci lahko živeli vsak zase kot ljudje samo, če bomo lahko živeli kot narod, kot celota. Zaradi tega mora biti delo vsakogar izmed nas usmerjeno najprej v *ohranitev naroda kot skupnosti*.

Če hočemo svoj poglavitni cilj — pravico in možnost do življenja — doseči, če se Slovenci hočemo kot ljudje ohraniti, moramo najprej za vso slovensko skupnost doseči *svobodo*. Bistvo svobode je v tem, da je človek sam svoj gospodar. Bistvo narodne svobode, da je narod gospodar svoje usode. *Svoboden je tisti človek, ki je sam gospodar v svojem domu, in svoboden je tisti narod, ki ima svojo lastno in samostojno državo.*

Nato je Mirko Javornik nadaljeval:

»Ta, sicer sama po sebi razumljiva resnica, zveni v slovenskih, in hlapčevanju in v občutku majvednosti vzgojenih ušesih, precej krivoversko, toda imejmo kljub temu pogum, da jo izrečemo. *Ne more biti za Slovence laž in škoda tisto, kar je resnica in korist za druge.*

Danes gre za to, da se sleherni Slovenec, naj živi v svobodi ali v jarmu, najprej živo in nepreključno zave te usodne nujnosti in neogibnega pogoja našega bodočega življenja. *Hiša rase iz temelja, drevo iz korenin, narod pa iz svobode, katere edina stvarna in bodočnost dajajoča oblika je državna samostojnost.*

PESTROST VEČEROV

Na zaključnem večeru je zapel kormorni zbor *Škrjanček* pod vodstvom prof. Ludvika Klakočerja več pesmi. Na ostalih večerih pa so nastopili tudi drugi pevski zbori: dvakrat *moški zbor slovenskih tržaških akademikov Jadran*, enkrat kvartet s *Proseka*, mešanji zbor z *Mačkol*, dvakrat *koroški pevski zbor*, nekajkrat so peli *solisti*, *moški kvintet od Sv. Ivana* in še nekateri zbori.

Na teh večerih so bile pogosto skioptične slike, ki so dopolnjevale in pojasnjevale predavanja. Videli smo nekaj kulturnih filmov, večkrat pa je Slovenski oder poskrbel za umetniške recitacije in dramske prizore.

Taki so bili kulturni večeri v pretekli sezoni. Postali so duhovna potreba Slovencev in kar ne bi več mogli živeti brez njih. Za naš narod niso samo velikega narodnostovzgojnega pomena, ampak so tudi važni za nadaljno rast naše kulture na Tržaškem in za dostojno predstavo Slovencev pred tuji.

Naš Repentabor

DVORANA MARIJINEGA DOMA

Dobro se zavedamo, da teh večerov ne bi bilo, če ne bi bilo dvorane Marijinega doma. In te slovenske dvorane ne bi bilo, če ne bi bilo požrtvovalnih slovenskih služkinj, pogumnih in narodno zavednih, ki so v najtežjih dneh tržaških Slovencev pritržgale kruh svojim lastnim ustom in so z njim gradile ta dom. Zato se Slovenska prosveta ne bo nikdar zadostj zahvalila vodstvu Marijinega doma, da je nas sprejemala vsak drugi torek kot goste v svoji dvo-

rani. Toda zahvale vodstvo ne čaka. Slovence, ki so dom gradile, se dobro zavedajo, da so iz istega slovenskega srca in navdušenja za našo slovensko materino besedo postavljale dom kot so bili vsi prosvetni večeri. Skupno smo nadaljevali delo, ki ga je slovenska narodno zavedna in Bogu vdana služkinja začela pred petdesetimi leti. In skupno bomo delali še dalje! Marijin dom pa je izpolnil tudi s temi večeri veliko nalogo, ki bo vtisnjena v zgodovino Slovencev na Tržaškem za večne čase.

Pevski zbor iz Jamelj. Dir. g. Vošnjak Jože

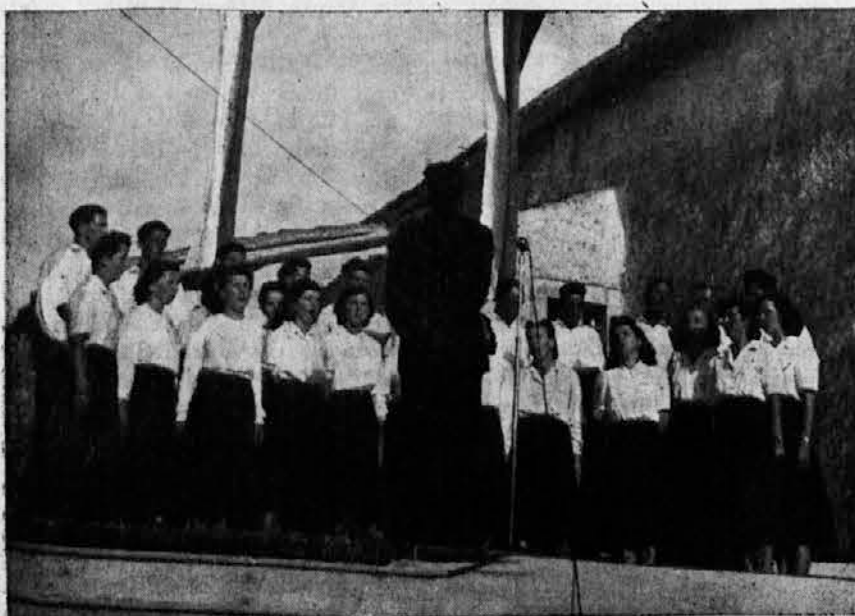
NEPOZABNI TABOR

Kot zaključek kulturnih večerov, ki so se vrstili od zadnje jeseni do prvih letošnjih poletnih torkov, je prišel slovenski tabor. Tabor, kot ga je Slovenska prosveta napovedala v jeseni. Mislili smo nanj, toda nikdar si nismo niti v mislih predstavljali, da bo tako mogočen kot je bil.

To je bil tabor. Če bi bil koncert, potem bi povabili nekaj najboljših pevskih zborov, morda enega samega in bi bil to koncert na prostem. Toda prireditelj je bila mnogo več kot koncert: dokaz, da slovenske vasi in mesta v tistih predelih Slovenije, o katerih tuji svet govori, da ni slovenska, močno tli slovensko

kulturno — prosvetno življenje naših ljudi. Ti kraji in ostali za njimi so narodnostno živi in bodo živi. Tabor je pripomogel, da so odnesli s seboj Slovenci iz teh krajev ogenj narodnega navdušenja, ki bo ogrel tudi druga omrtvela srca.

Če bi govorili o zborih, kateri je bil boljši, bi lahko odkrili prav gotovo v vsakem nekaj lepega, morda celo nekaj, kar spet drugi zbor ni imel. Seveda tudi vsak zbor dela pod drugačnimi pogoji, vsak se bori s svojimi težavami. Toda eno je važno: vsi delajo. Vsi, ki so peli in še vsi, ki v nedeljo niso peli, pa bodo (Nad. na četrti strani)

Pevski zbor iz Mačkolj. Dir. g. Jakomin Dušan

NEPOZABNI TABOR

zato na pr. hodnem taboru.

Slovensko prosvetno življenje mora živeti dalje, vedno bogatejše mora postajati! Ni več sile, ki bi to življenje zadržala ali ovirala. Pet je jasna in o nalogi ni dvoma.

Ne smemo pozabiti povedati, da je uspeh tabora uspeh dela in sodelovanja na taboru vseh Slovencev, ki so s taborom sodelovali in vseh pevcev in delavcev, ki so razvili tako pester spored. Nikdar ne bomo pozabili izredno simpatičnih Korošcev. Moški zbor iz St. Lenarta, ki je cel pod vodstvom *Guštinovega Lojzeta*, je osvojil vsa srca in n. drugega v nas kot samo ena želja: da bi spet prišli in spet zapeli!

Prav tako si je osvojil srca tudi kvintet »Slavčiki« pod vodstvom *dr. Vladimira Inzka*. Prijazne besede in tople koroške besede ni mogoče opisati. Ustvarila je vez med Celovcem in Trstom, ki je ne bo mogel več nihče pretrgati.

S posebnim veseljem smo pozdravljali vse zборе z Goriške. Ljudje se kar niso mogli načuditi, da je na Goriškem še toliko ponosnih, delavnih in za slovensko prosvetno življenje tako vnetih Slovencev. Izredno bi bili veseli, če bi nekje na Goriškem spet kmalu skupno z Goričani zapeli tako kot smo na Repentabru in tako približali svoje slovensko hotelje kot smo ga na zadnjem taboru.

TAKO MIMOGREDE...

Slovenski tabor je bil brez dvoma, po nepristranski sodbi, velika vsenarodna manifestacija. Zanimivo je pri tem to, da nekateri tržaški slovenski časopisi sploh niso napisali besedice o tej prireditvi, ki pa sicer vneto in skrbno poročajo tudi o

neslovenskih stvareh in o kroniki najrazličnejše važnosti.

Druga zanimivost je, da so nekateri časopisi, ki so nekomunistični zapisali nekaj besed o taboru, a temu registriranju manjka mnogo več toplin kot pa je je bilo v poročilu o Dnevu kulture na stadionu Prvega maja.

Naslednja zanimivost je, da slovenski radio v Trstu med tržaškimi vestmi niti ne omenja te prireditve v običajnih poročilih, čeprav so se tabora udeležili predstavniki ZVU. (Ne smemo namreč pozabiti, da med tržaškimi vestmi vedno poročajo, če si je kdo zlomil nogo, ali, če je skrivaj prešel blok, ali če sta se dva pijanca nekje stepla). Slovenskemu tržaškemu radiu, ki sicer večkrat kaj prenaša, se tudi n. zdelo vredno, kakor koli prenašati kako točko tega tabora, čeprav so k temu prireditelji vabili. Tudi v tem je bilo slovensko vodstvo radia nenaklonjeno, da niti na ponovno prošnjo, da bi objavili dvakrat obvestilo o koncertu koroških pevcev v Trstu, ni ustreglo. Tudi o taboru ni vodstvo radia na ponovno prošnjo prirediteljev ustreglo, da bi izjemoma oddal obvestilo trikrat.

Pa nič ne del! To samo mimogrede, da pojasnimo ljudem, ki so ponovno spraševali, zakaj ni bilo več objav. Prireditelji so prosili, pa niso bili uslišani. Toda tabor je vseeno uspel. Kljub vsemu nerazumevanju teh ali onih, so udeleženci zadovoljni. Kljub vsem ozkim nazorom, ki slovenski stvari ne morejo biti v korist, je slovenski tabor opravil veliko delo. Tega dela smo veseli. Zato pogumno naprej k novim pravam in novim zmagoslavjem slovenske pesmi in svobodne slovenske kulture!

„Kovačev študent“ v Štandrežu

Preteklo nedeljo so nas dijaki slovenskih srednjih šol v Gorici razveselili s prav lepo uspešno šolsko prireditvijo, ki je zadovoljila vse navzoče. Ker za slovenske dijake ni bilo prostora v Gorici, so se začeli v Štandrežu in tu dobili zelo primeren oder na prostem. V prijetnem večernem hladu je bil pravi užitek slediti izbranim pevskim točkam in zlasti še vedno lepemu »Kovačevemu študentu«.

Prireditve je letos obsegala izključno pevske točke, ki sta jih izvajala izmenoma zbor nižje gimnazije in strokovne ter zbor učiteljskega. Zbor nižješolcev je zapel Cirila Preglja »Cin, can«, Tomčevega »Kosa«, Kramolčeve »Lušno je v igre« in Adamičovo »Cigansko«. Poleg tega je nižješolka Cadario zapela dva solospesva: Adamičovo »Slanič« in »Colnarja«. Učiteljske pa se je postavilo z Volaričovo »Mlademkam«.

Glavni del prireditve je pa bil Vodopivčev »Kovačev študent«, ki ga na goriških odrih že dolgo nismo videli. Besedilo pok. Ivana Kovačiča in melodija Vinka Vodopivca sta v tej opereti tako pristno narodni, da se človeku priljubita, če jih je le enkrat bral ali slišal. Pesnik in skladatelj sta segla v resnično življenje marsikakega študenta preteklih dob, ki je zapravljaj očetov denar in svoja mlada leta s popivanjem, dokler ga ni trezni oče pripravil k pamet ob trdem domačem delu. Igra zahteva izvežbane glasove in iskuste igralce. In to so pokazali v nedeljo igralci v Štandrežu. Oče Kovač je bil tak, da bi boljše skoro ne mogel biti. Sin Janč mu je delal lepo čast s svojim nastopom, na odru namreč ne v življenju. Tudi Jan je rešil svojo vlogo poštarja — pijančka v občje zadovoljstvo. Meta, Kovačeva žena, pa nas je s svojim sopranom

presenetila. Nismo je še slišali do sedaj pri nastopih naših dijakov, a je pokazala, da ima res prijeten in siguren glas ter nastop. Kovačevemu sinu Janču so v igri dostojno drugovali njegovi sošolci Krok, Zejko in Mucek, ki so vsi trije ustvarili vsak po svoje tip dijaka potepuha. Sodbo občinstva o »Kovačevem študentu« v nedeljo nam najbolje povedo besede, ki sem jih ulovil mimogrede: »Prekratko je bilo. Človek bi na koncu najraje videl, da bi znova začeli.«

Kadar občinstvo odhaja od nastopa s takimi čustvi, je jasno, da je bila stvar lepa. Slovenskim šolam pa želimo, da bi še naprej gojile v naših dijakih veselje do glasbe in lepe pesmi, nam pa nudile še kaj prijetnih umetniških užitkov.

Tržaško romanje v Rim

Do 1. avgusta plačajte vsi rimski romarji ostali znesek za potovanje v Rim. Skupna vsota je 12.900 lir. Vsak naj izroči denar po isti poti kakor prvič. Ostala navodila objavimo pravočasno. Danes z veseljem sporočamo, da bomo imeli tržaški Slovenci na rimskem romanju kar lepo zastopstvo.

Goriškim svetoletnim romarjem

Čimprej se zopet zglasite pri svojih dušnih pastirjih, da izpolnijo vaše osebne podatke, kakor so na osebni izkaznici. Javite končnoveljavno, kateri razred hočete izbrati, in povejte druge svoje želje, katerim bo vodstvo v mejah možnosti skušalo ustrediti. Zadnji rok za vpis je nepreklicno 31. julij. Določeni znesek je treba plačati do 15. avgusta.

D O P I S I

Repentabor

Pri nas poučuje komaj leto dni g. Cotič Rudi. Priredil je lep Miklavžev večer, za zaključek šolskega leta pa je v nedeljo 9. 7. spravil na oder kar Tiranovo tridejanko »Čudežna harmonika«. Šolski otroci, ki so se do sedaj učili z veliko požrtvovalnostjo le cerkvenega petja, so nastopili kar na prostem, na Taboru. Koliko truda je stala ta igra g. nadučitelja, je težko povedati. S petjem je bilo opravilo lahko, toda učenje prizorov je bilo trdo delo. Lep uspeh je pokazal, kaj znore vztrajnost, posebno če pomislimo, da so ti otroci prvič nastopili kot igralci.

Sv. birma v Trstu

Vsa leta po vojni je za slovenske otroke na Tržaškem sv. birma na dan svetih apostolov Petra in Pavla. Tudi letos je bilo tako. Dvakrat so številni birmanci napolnili veliko cerkev sv. Antona Novega. Prav vsi so se lepo obnašali in zbrano poslušali škofovo slovensko pridigo ter pobožno prejeli zakrament sv. birme. Le nekateri botri in botre so bili kaj nepočakani in so hoteli predčasno iz cerkve, kar se jim seveda ni posrežilo. To je v sedanji vročini razumljivo, toda manj razumljivo je to, da so prišle nekatere botre premalo dostojno oblečene v cerkev. Kakšna je dobila zdravilni opomin in si bo dobro zapomnila letošnjo birmo!

Vsa slovesnost sv. birme je poživila lepo petje, ki so ga izvajali cerkveni pevci pod vodstvom prof. Klakočerja. To je bil dobri dve uri trajajoč brezplačni koncert, pri katerem smo slišali celo vrsto naših najlepših cerkvenih pesmi. Prav hvaležni smo tem vrlim pevcem, ki vsako leto neutrudno nastopajo pri sv. birmi za naše otroke. Ni pa prav, da se v nekaterih vaseh prav nič ne zmenijo za slovensko birmo in pošiljajo svoje otroke k sv. birmi, ki je namenjena za italijanske birmance. To je znamenje prave verske brezbržnosti, ki je obsodbe vredna. Če se škof, duhovniki in pevci trudi, da naši otroci lepo doživijo dan sv. birme, potem bi morali v prvi vrsti na to misliti starši birmancev.

Po drugi strani pa radi pohvalimo nekatere vase, ki redno vsako leto pošiljajo vse svoje birmance k sv. birmi na določen dan. Nekateri imajo celo navado, da napravijo po končani birmi skupni izlet v tržaško okolico. Tako vemo za letošnje bazoviške birmance, da so se po birmi zapeljali do naše severne meje v Devin in tam prežvelj prijetno razvedrilo. Dolinski birmanci pa so zavili na Kontovelja-Prosek in na Opčmah obiskali fatimsko Mater božjo. Taki mali birmanski izleti so zelo posrežena stvar, saj je v mestu tako malo primernih prostorov za birmance in botre! Drugo leto še vi tako napravite!

Vrh sv. Mihaela

Prejšnji teden se je v torek ponoči zgodila na Vrh pri sv. Mihaelu grozna nesreča. Domačin Andrej Vižintin je ravno omlatil pšenico in imel na skednju precej slame. Ponoči so sli njegovi otroci, dva sinova in ena hči, na skedenj spat. Iz neznanih vzrokov pa se je slama ponoči vžgala in ogenj je prav kmalu zajel vso stavbo. Iz spanja zbujeni so se vsi trije skušali rešiti iz goreče stavbe. Toda najmlajši sin 18 letni Andrej je najbrž od spanja in dima omoten izgubil smer in padel med goreče tramovje, kjer je zgorel.

Domačin so priskočili na pomoč sosede in pozneje še goriški gasilci, ki so z združenimi močmi omejili

ogonj na gospodarsko poslopje ter rešili dom. Pri skoku si je hči Marija zlomila levo nogo, mati pa je dobila močan živčni pretres, tako da so obe morali prepeljati v goriško bolnico. Materialna škoda, ki jo je družina Vižintin utrpela, znaša okrog 200 tisoč lir.

Ciril-Metodov dan v Štandrežu

V sredo 5. julija ob 9. uri zjutraj je močno zadonel veliki štandreški zvon in se je veselo pritrkovanje razlilo preko streh, polj in vrtov: otroci, mladina, prihiteli in počasti sveta slovanska brata!

Prav vsi naš štandreški ljudskošolski in srednješolski otroci pa tudi iz Mirnika, Plečivega, Jazbin in celo iz Mavhinj ter z dopoldanske zamudo tudi Doberdobe. Ob desetih je došel med te otroke, katerih je bilo do tristo, sam naš prevzvišeni knez nadškof, da bi jim maševal in govoril. Deček ga je pozdravil in mu povedal, da prihaja med nas kakor nekdanji sveta brata Ciril in Metod, deklica pa mu je podarila cvetje, povezano s papeževo zastavico, saj sveta brata sta hotela žeti uspehe svojega dela po papeževem blagoslovu. Nato se je vse, mlado in staro, zgrnilo v cerkev ob veselih zvokih orgelj, na katere je igral skladatelj in mojster profesor M. Filej. Po uvodni mogočni pesmi »Povsod Bog« je mladina prisostvovala svet: daritvi s petjem ljudske svete maše. Pri evangeliju je prevzvišeni spregovoril v lepi slovenščini in poudaril važnost praznika svetega Cirila in Metoda, ki je v tem, da se vsi združimo in da po njihovem

zgodu delujemo za razširjanje božjega kraljestva: z zgledom, v organizacijah, z besedo in z molitvijo. — Govor, sveta maša, petje, zelo lepo okrašena cerkev zunaj in znotraj in pobožna množica molilcev, je lepo povzdignila praznik naših svetnikov, katerih slika je bila na za to nalašč pripravljenem oltarju. — Po svetih maši so vsi otroci spremili nadškofa do župnišča, kjer so se z njim slikali in se potem od njega poslovili s prijaznim ploskanjem. — Kljub vročini so hoteli otroci igrati napovedano tekmo na Rojcah. A izid je ostal neodločen. — Nato je sledil oddih, kosilo, kopanje na Soči in sprehod s koriero po Gorici. Ob štarih se je pričel vesel srečolov, od katerega so nekateri odnesli kar precej bogate darove. — Na lepo okrašenem odru, kjer je vsela velika slika svetega Cirila in Metoda med papeškimi zastavami, so nato nastopili predstavniki od vsake skupine otrok z deklamacijami, petjem, solospjevom in s šaljivim prizorom. — Toda čas je nekakoval konec. Akončali smo v cerkvi. Velečastiti gospod dekan, ki je bil med nami že med prireditvijo, je imel zaključni govor z mislijo: mladina bodi vesela, do bra, pobožna! Z blagoslovom z Najsvetejšim in s pesmijo »Marija Mati ljubljena« smo končali praznovanje praznika svetih slovanskih bratov.

A ker so mladino še skrbele noge, so se šli pomeriti še enkrat, a sedaj z Doberdobe, kdo obvlada bolj no gometno žogo.

Kakor je poudaril sam prevzvišeni knez nadškof, naj bi bil to srečen začetek gibanja slovenske katoliške mladine.

Da je vse lepo uspelo so prp mogli tudi darežljivi domačini, ki so poskrbeli kosilo vsem otrokom — gostom. Bog poplačaj tem in vsem drugim za trud in žrtev.

N O V I C E

Duhovne vaje

Duhovne vaje za žene in dekleta bodo pri č. uršulinkah v Gorici od 23. (nedelja) do 27. (četrtek) VII. Udeležence naj se prijavijo takoj in plačajo 1500.— lir za vzdrževalnino. S seboj naj vza- mejo tudi rjuhe. V samostan naj pridejo 23. VII. ob 6. uri zvečer.

Drugi tečaj duhovnih vaj, ki bo samo za dekleta, bo v zavodu Notre Dame v Gorici od 22. do 26. avgusta. Za moše in fante pa bodo v Malem semenišču od 26. do 30. avgusta.

Za naše bogoslovce in semeniščnike

Preteklo nedeljo smo v goriškem dekanatu praznovali dan za naše semeniščnike in bogoslovce. V cerkvah so se gospodje pridigarji spomnili na dolžnost, ki jo imamo vsi, da skrbimo za duhovniški naraščaj, saj ravno od tega zavis bodoča verska obnova naše domovine. Nabirali so se prostovoljni prispevki v ta namen. Ta teden vas bodo ponekod obiskali z vrečami za žito, če boste kaj darovali za naš duhovniški naraščaj. Kdor more, naj daruje, saj se mu bo obilo obrestovalo.

Nov doktor

Dne 3. t. m. je na univerzi v Milanu promoviral za doktorja živinozdravnika 23. letni rojak Rihard Nemeč iz Bilj. Uspešno je obravnaval raziskovalno tezo o novem načinu depuracije mleka z vodikovim peroksidom.

Mlademu doktorju izražamo svoje čestitke in mu želimo obilo uspehov v življenju.

Odgovorni urednik: Stanko Stanič
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Soča se zvija

Če stopiš kači na rep, se ti zvije in te skuša vpičiti. Tako delajo vsi komunistični časopisi, ne izvemši »Soče«. Ko smo ji zadnjič v brk povedali, da laže, se ti začne zvijati, hoteč te pičiti s strupom zasmehovanja in klevetanja. Ne bo nič, tetka! Če ste slučajno brali v komunističnem listu »Unità«, da sta dva italijanska škofa podpisala partizansko spomenico za mir, niste bili na noben način upravičeni, da ste zaradi tega zapisali, da »komunistični voditelji iščejo pomoči pri papežu in Vatikanu«. Vi veste, da je Vatikan kominformistične voditelje obsodil, kakor je obsodil tudi vas, zaradi brezbožnosti in materialističnega naziranja. Veste tudi, da dva škofa dveh majhnih mest, kot sta Jesi in Acqui, čeprav bi bila v resnici podpisala ono spomenico, nista še Vatikan, še manj pa papež. Kaj meni Vatikan o tej spomenici, če bi vam šlo za resnico, bi lahko spoznali iz lista »Osservatore Romano«, ki izhaja v Vatikanu in ki je o zadevi pisal. Iz tega lista je tudi »Katoliški glas« povzel nekaj misli, ko smo pisali o partizanski spomenici za mir. Če pa lista »Osservatore Romano« v uredništvu nimate, ga lahko berete v kavarni Bratuž, kamor vemo, da zahajate.

Ob Rivijeri v Trstu se odda za avgust soba s kuhinjo ali pa se zamenja za sobo na Koroškem ali v Kanalski dolini.

Naslov v upravi.